

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/19/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200384
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200384.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: BUKOCEL, a.s., so sídlom Hencovská 2073, 093 02 Hencovce, IČO: 36 445 461, právne zastúpenej JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom, Plynárenská 1, Michalovce, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, so sídlom Karloveská 2, 842 22 Bratislava 4, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 17. decembra 2012, č. 8717-35930/27/2012/Bur/44 920 004 12, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 4S 17/2013-50 zo dňa 5. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 4S 17/2013-50 zo dňa 5. decembra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove, rozsudkom č. k. 4S 17/2013-50 zo dňa 5. decembra 2013, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17. decembra 2012, č. 8717-35930/27/2012/Bur/44 920 004 12, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice č. 4492501312/7435-24004/Hut zo dňa 18.09.2012 a odvolanie žalobcu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami správnych orgánov a s ich argumentáciou, ako aj právnym posúdením zisteného skutkového stavu v tom zmysle, že bolo preukázané, že účastník konania - žalobca, vytýkaným konaním porušil § 20 ods. 2 písm. a) zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 245/2003 Z.z., alebo zákon o IPKZ), podľa ktorého je prevádzkovateľ povinný udržiavať

prevádzku v súlade s podmienkami určenými v integrovanom povolení.

Krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v intenciách ustanovení § 1 zákona č. 245/2003 Z.z. v spojení s § 2 ods. 1,7, s § 8 ods.1, 2 písm. a/, s § 20 ods.2, písm. a/, s § 24 ods.3, písm. a/ uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd za podstatnú považoval otázku, či žalobca porušil podmienky integrovaného povolenia tak, ako je to uvedené v rozhodnutiach správnych orgánov.

Po preskúmaní veci v rámci žalobných dôvodov a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu krajský súd dospel k záveru, že konanie žalobcu možno považovať za porušenie podmienok integrovaného povolenia tak, ako to konštatujú správne orgány oboch stupňov. Konštatoval, že k porušeniu podmienky A. 3.2 časť II. integrovaného povolenia došlo tým, že spoločnosť žalobcu skladovala v prevádzke vápno v sile o objeme 25 m³ a inert na skládke paliva, na ktoré nemala v integrovanom povolení povolené užívať. Považoval za nedôvodnú argumentáciu žalobcu, že uvedené množstvo vápna bolo odskúšané a použité počas nábehu kotla od 26.9.2011 cca do 3.10.2011 v súlade s technológiou výrobcu Kolínske strojárny, a.s. a vzhľadom k nadmerným hodnotám emisií zo dňa 14.9.2011 sa vápno nepoužíva a že v rámci platného IP má súhlas na používanie CaO vo svojom technologickom procese, ako aj v tom že pri nábehu a prevádzkovaní žalobca úzko spolupracoval so zástupcami výrobcu kotla -Kolínske strojárny, a.s.. Podľa názoru krajského súdu postup žalobcu bol v rozpore s uvedenou podmienkou, ktorej porušenie mu bolo správnymi orgánmi vytýkané, keď kontrolou bolo zistené, že žalobca skladoval v prevádzke vápno o sile o objeme 25 m³ a inert na skládke paliva, ktoré nemal v integrovanom povolení povolené užívať, čím porušil integrované povolenie v tomto bode.

K porušeniu podmienky A. 1.2 časť II. integrovaného povolenia krajský súd uviedol, že k porušeniu tejto podmienky došlo tým, že žalobca umiestnil do prevádzky nový kotol na drevnú hmotu KDO 30, výrobné číslo 1101 rok výroby 2011 a prevádzkoval ho od 26.9.2011 bez toho, aby plánovanú zmenu vo fungovaní prevádzky, ktorá má vplyv na životné prostredie a môže mať negatívny vplyv na človeka, vopred ohlásil na IŽP Košice a požiadal IŽP Košice o zmenu integrovaného povolenia za účelom udelenia súhlasu na vydanie rozhodnutia o povolení zmeny stavby zdroja znečisťovania ovzdušia a rozhodnutia o užívaní zdroja znečisťovania ovzdušia po vykonaných zmenách podľa § 8 ods. 2 písm. a/, bod 1 zákona č. 245/2003 Z.z., udelenia súhlasu na zmenu súboru technicko- prevádzkových parametrov a technicko -organizačných opatrení podľa § 8 ods. 2 písm. a/, bod 8 zákona č. 245/2003 Z.z., udelenia súhlasu na používanie surovín podľa § 8 ods. 2 písm. a/, bod 4 tohto zákona. K žalobnej námietke žalobcu, že nezmenil umiestnenie nového kotla oproti pôvodnému a zrealizoval nový kotol na tom istom mieste, a teda nedošlo k zmene činností tak, ako to má na mysli § 8 ods. 7 tohto zákona, krajský súd uviedol, že došlo k porušeniu tejto podmienky z dôvodu, že žalobca vopred neohlásil na inšpektorát životného prostredia a nepožiadaval o zmenu integrovaného povolenia za účelom udelenia súhlasu na vydanie rozhodnutia o povolení zmeny stavby zdroja znečisťovania ovzdušia a rozhodnutia o užívaní zdroja znečisťovania ovzdušia po vykonaných zmenách. Súčasne uviedol, že námietka žalobcu, že sa nezmenil charakter alebo fungovanie prevádzky a uvedením nového kotla do prevádzky boli zabezpečené pozitívne dôsledky na životné prostredie z významne pozitívny vplyvom na človeka, nič nemení na tom, že došlo k zmene integrovaného povolenia v súvislosti so zmenou stavby zdroja znečisťovania ovzdušia.

K žalobnej námietke v súvislosti s porušením podmienky A. 4.2 časť II. integrovaného povolenia krajský súd konštatoval, že k porušeniu tejto podmienky došlo tým, že prevádzkovateľ nevykonával činnosť v prevádzke počas prevádzkovania kotla na drevnú hmotu v súlade s projektom stavby „Prestavba bieliarne na výrobu ECF buničín“ a podmienkami výrobcu zariadenia - kotla, pre spaľované palivo, a teda nevykonával činnosť v prevádzke počas prevádzkovania KDO 30 v súlade s projektom stavby a podmienkami výrobcu zariadenia a použil v prevádzke palivo s vyšším obsahom vody ako 42,5 %, čím v uvedených dňoch porušil integrované povolenie v tomto bode. Námietku žalobcu vo vzťahu v prevádzke kotla krajský súd považoval za nedôvodnú. Podľa názoru krajského súdu poukazovanie na to, že správne orgány nebrali na zreteľ podklady od zhotoviteľa Kolínske strojárny, a.s. nevyvracajú tvrdenia žalovaného, že nebola dodržaná uvedená podmienka v integrovanom povolení. Krajský súd konštatoval, že žalobca konal v rozpore s integrovaným povolením aj tým, že nepredložil evidenciu a príslušné informácie od filtračného zariadenia, ktoré je povinný viesť a uchovávať tak, aby boli chránené pred neoprávneným zásahom, zmenám a strate údajov, a ak sú vedené len v elektronickej forme, príslušné elektronické prostriedky musia byť zabezpečené, tak aby údaje boli uchované aj počas porúch

elektrického napájania.

K namietanému porušeniu podmienky I. 5.4 II. integrovaného povolenia krajský súd uviedol, že k jej porušeniu žalobcom došlo, tým, že neohlásil IŽP Košice bezodkladne mimoriadnu udalosť, nadmerný únik tuhých znečisťujúcich látok do ovzdušia z prevádzkovaného KDO 30, ktorá nastala dňa 28.12.2011 a tým, že spoločnosť žalobcu neuviedla v evidencii o havárii čas vzniku a dobu trvania havárie do jej odstránenia, druh a množstvo znečisťujúcich látok, ktoré boli počas havárie vypustené do ovzdušia a zhodnotenie stavu použitých protihavarijných systémov zariadení. K žalobnej námietke žalobcu, že nedošlo k havárii a že príslušné meracie prístroje, čiže riadiaci systém nezaregistroval žiadny alarm a teda neprevádzkovala zariadenia, keď bolo spôsobené znečistenie ovzdušia v príslušnej obci, a preto neodstavoval zariadenie, krajský súd uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobca prevádzkoval nový kotol na drevnú hmotu dňa 28.12.2011 bez obmedzenia alebo zastavenia, čím spôsobil bezprostredné ohrozenie kvality ovzdušia v obci Hencovce, čo bolo následkom zisteného úletu popolčeka z nového kotla na drevnú hmotu a jeho usadenie po dopade na zemský povrch a tým, že žalobca nepredložil ku kontrole žiadnu prevádzkovú evidenciu od filtračného zariadenia, čím by dokázal, že v čase havárie bolo filtračné zariadenie v prevádzke, nevyvrátil tvrdenia správnych orgánov že k havárii došlo a žalobca neohlásil inšpektorátu bezodkladne mimoriadnu udalosť, čím porušil integrované povolenie v tomto bode.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány postupovali správne, ak za uvedené porušenie podmienok integrovaného povolenia vyrubili žalobcovi pokutu za správny delikt, ktorého sa žalobca dopustil svojim konaním a nerešpektovaním podmienok integrovaného povolenia. Za nedôvodnú krajský súd považoval aj námietku žalobcu v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, že zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov nedostačujúcim zistením skutkového stavu veci potrebného pre rozhodnutie a nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je vydané v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 71 /1967 Zb. o správnom konaní, je riadne odôvodnené, sú v ňom uvedené všetky podklady, z ktorých vychádzali správne orgány pri svojom rozhodovaní ako aj úvahy pri hodnotení dôkazov. Mal zato, že vo veci bol riadne zistený skutočný stav veci a nebol zistený rozpor rozhodnutia správnych orgánov s obsahom administratívnych spisov.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že žalobca vo veci nemal úspech a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Tvrdil, že pokiaľ ide o porušenie podmienky A.1.2 časť II. integrovaného povolenia, žalobca namietal skutočnosť, že by v tomto prípade došlo k zmene charakteru alebo fungovania prevádzky, keďže uvedením nového kotla do prevádzky zabezpečil pozitívne dôsledky na životné prostredie s významne pozitívnym vplyvom na človeka, ako aj, že nezmenil umiestnenie nového kotla oproti pôvodnému a zrealizoval nový kotol na tom istom mieste. Výslovil názor, že v tomto prípade, keďže uvedením nového kotla do prevádzky zabezpečil pozitívne dôsledky na životné prostredie s významne pozitívnym vplyvom na človeka, nejde o prípad v zmysle § 8 ods. 7 zákona č. 245/2003 Z.z.. Výtýkal žalovanému, že s uvedenými námietkami žalobcu, a to že v prípade pozitívneho zlepšenia životného prostredia nejde o prípad podľa § 8 ods. 7 sa dostatočne nevysporiadal, keďže síce neupieral jeho tvrdenie, ale pokladal to za svoju interpretáciu § 8 ods. 7 tohto zákona bez väzby na integrované povolenie, avšak žalovaný ďalej túto interpretáciu nijakým spôsobom ani ďalšou svojou argumentáciou nevyvrátil. Žalobca v danej súvislosti len poukázal na argumentáciu súdu prvého stupňa k porušeniu tejto podmienky.

Vo vzťahu k porušeniu podmienky A.3.2 časť II. integrovaného povolenia žalobca uviedol, že uvedené množstvo vápna (1800 kg) bolo odskúšané a použité počas 1. nábehu kotla od 26.9.2011 cca do

3.10.2011 v súlade s technológiou výrobcu Kolínske strojárny, a.s. a vzhľadom k nadmerným hodnotám emisií z 14.9.2011 sa vápno nepoužíva. Poukazom na to, že v rámci platného IP má žalobca súhlas na používanie CaO (vápno) vo svojom technologickom procese. Namietal, že uvedenými námietkami sa žalovaný dostatočne nevyporiadal, keď svoje rozhodnutie v tomto bode opiera o argumentáciu - „jeho tvrdenia, prečo to tam skladoval sú irelevantné k uvedenej podmienke integrovaného povolenia“. Taktiež žalobca v tomto bode len poukázal na argumentáciu prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k porušeniu podmienky A.4.2 časť II. integrovaného povolenia žalobca uviedol, že prevádzkovoval kotol v súlade STTP a TOO, prevádzkovými predpismi, s projektom stavby, technickými a prevádzkovanými podmienkami výrobcov zariadení, evidencia prevádzky filtračného zariadenia za predošlé obdobia bola v počítači -operátorskej stanici PC HP21 kotla a filtračného zariadenia. Tvrdil, že táto stanica bola kvôli poruche vymenená za novú, pôvodná operátorská stanica, v ktorej bola uvedená evidencia vedená, bola kvôli získaniu údajov podrobená kontrole a analýze u odborne spôsobilej firmy - Entry Net, s.r.o. Bratislava, avšak pri poruche došlo k takému poškodeniu, že požadované údaje nebolo možné opätovne získať. Namietal, že žalovaný ani prvostupňový správny orgán nebrali na zreteľ podklady od zhotoviteľa Kolínske strojárny, a.s.. I v tomto bode žalobca len poukázal na tvrdenia prvostupňového súdu k porušeniu tejto podmienky.

Vo vzťahu k porušeniu podmienky I.5.4 časť II. integrovaného povolenia žalobca vyslovil presvedčenie, že nedošlo k havárii ako bolo konštatované aj v liste zo dňa 30.12.2011 -informácia o poruche. Uviedol, že ku pravdepodobnej poruche došlo 28.12.2011 v skorých ranných hodinách. Tvrdil, že vzhľadom k tomu, že príslušné meracie prístroje, čiže riadiaci systém, nezaregistroval žiaden alarm, nemožno tvrdiť, že spoločnosť žalobcu prevádzkovala zariadenia, aj keď spôsobilá znečistenia ovzdušia v príslušnej obci. Poukázal na to, že nakoľko si nebol vedomý pochybenia, neodstavoval zariadenie. Ďalej uviedol, že informácie o znečistení obce obdržal od obyvateľov obce až dňa 28.12.2011 v dopoludňajších hodinách a napriek tomu, že prevádzkované zariadenia spoločnosti nevykazovali poruchu, ktorá by mohla takéto znečistenie spôsobiť, prizval žalobcu na kontrolu zariadenia odborne spôsobilú spoločnosť a dňa 29.12.2011 firma ILD Košice zistila nekorektné správanie sa zariadenia, a preto okamžite po obdržaní ich prehlásenia zaslal žalobcu informáciu o poruche na IŽP Košice a OÚ ŽP Vranov nad Topľou. Vyslovil názor, že podmienka bezodkladného ohlásenia bola splnená, majúť zato, že v konkrétnom prípade spoločnosť urobila včas a riadne všetky potrebné kroky v súlade s platnou legislatívou a teda sa nedopustila porušenia uvedenej podmienky stanovenej v integrovanom povolení. Vytýkal žalovanému, že ani s touto námietkou žalobcu sa náležite nevyporiadal. Súčasne namietal, že žalovaný neúplne zistil skutočný stav veci, čo preukazuje aj priamo v rozhodnutí položená otázka na základe čoho odvolateľ tvrdí, že prístroje nezaregistrovali žiaden alarm zariadenia. Žalovanému tiež vytýkal, že si od žalobcu v priebehu odvolacieho konania nevyžiadal žiadne doplňujúce informácie alebo podklady. I v danom bode žalobca len poukázal na tvrdenia súdu 1. stupňa k porušeniu tejto podmienky. Súdu prvého stupňa vytýkal, že svoje tvrdenie oprel výlučne o názor žalovaného. Uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že prevádzková kniha od filtračného zariadenia predložená z objektívnych príčin nebola, nemožno ani tvrdiť, že filtračné zariadenie v prevádzke nebolo, majúť zato, že ide iba o špekulatívny ničím nepodložený názor žalovaného, s ktorým sa prvostupňový súd stotožnil. S argumentáciou súdu prvého stupňa vo vzťahu k tejto námietke nesúhlasil.

Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za zmätočné, pretože súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazoval na niekoľko okolností prípadu, ktoré považoval za rozhodné, pričom sa takmer výlučne jednalo o argumenty žalovaného, ktoré žalobca vo svojej žalobe napádal. Dôvodil, že v súlade so zásadou materiálnej pravdy je súd povinný zistiť všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie a má povinnosť prihliadať na všetky okolnosti prípadu, čo v danom prípade nevykonával, keď nedostatočne posúdil skutočnosti uvádzané žalobcom v podanej žalobe a všetky námietky a tvrdenia zamietol s odôvodnením, že ide o námietky a tvrdenia neopodstatnené a nedôvodné. V danej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 119/03 - 30. Vyslovil názor, že prvostupňový súd si nesplnil svoju zákonnú procesnú povinnosť dostatočne odôvodniť výrok rozhodnutia, keďže námietky a otázky žalobcu posúdil ako neopodstatnené a bližšie sa k nim nevyjadril. Mal zato, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko správne orgány pri rozhodovaní o uložení pokuty porušili zásady, na ktorých je postavené celé vedenie správneho konania. Namietal, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé ako sa vyporiadal s námietkami žalobcu vznesenými v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, poukazom na právnu

úpravu § 59 ods. 1 správneho poriadku. V danej súvislosti žalobca tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 6S/1/2009-99 potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/ 201/2010. Trval na tom, že správne orgány nepostupovali pri rozhodovaní, ktoré viedlo k uloženiu pokuty, správne. Vyslovil názor, že rozhodnutie žalovaného nie je vydané v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku, keď nie je riadne odôvodnené, nie sú v ňom uvedené všetky podklady, z ktorých vychádzali správne orgány pri svojom rozhodovaní, ako aj úvahy pri hodnotení dôkazov, majú za to, že skutkový stav veci nebol riadne zistený a rozhodnutia správnych orgánov sú v rozpore s obsahom administratívnych spisov.

Záverom uviedol, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu a vyslovil právny záver, že rozhodnutie o uložení pokuty je správne. Súčasne vyslovil názor, že prvostupňový súd vydal rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní, poukazom na to, že žaloba v podanom odvolaní uvádza argumenty, ku ktorým sa už podrobne vyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správne orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 17. decembra 2012 č. 8717-35930/27/2012/Bur/44 920 004 12, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím (zo dňa 17. decembra 2012 č. 87 1735930/27/2012/Bur/44 920 004 12) žalovaný na základe odvolania žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Košice zo dňa 18.09.2012 č. 4492501312/7435-24004/Hut a odvolanie žalobcu zamietol.

Slovenská inšpekcia životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Košice rozhodnutím zo dňa 18.09.2012 č. 4492501312/7435-24004/Hut podľa § 28 ods. 1 písm. d) v spojení s § 24 ods.3, písm. a/ zákona č. 245/2003 Z.z. a podľa zákona č. 71/1967 Zb. uložila žalobcovi pokutu vo výške 13.280,-eur za porušenie zákonných povinností v zmysle § 20 ods.2, písm. a/ zákona č. 245/2003 Z.z..

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho

orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi za porušenie právnych povinností v zmysle ustanovení zákona č. 245/2003 Z.z. postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb..

V.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

VI.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na

ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní súdu spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej splnenie zákonných podmienok pre uloženie pokuty žalobcovi za porušenie právnych povinností podľa zákona č. 245/2003 Z.z., keď žalobca namietal, že správne orgány oboch stupňov nezistili skutočný stav veci, nezadovážil si dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia, rozhodnutia boli vydané v rozpore s obsahom administratívneho spisu, ako aj že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a žalovaný sa nedostatočne vyporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že Slovenská inšpekcia životného prostredia Inšpektorát životného prostredia Košice u žalobcu vykonal kontrolu v dňoch 3. 1. 2012, 13. 1. 2012, 17. 1. 2012, 27. 2. 2012 a 29. 3. 2012 v prevádzke žalobcu Výroba buničiny Hencovská 2073, Hencovce na dodržiavanie podmienok integrovaného povolenia za kontrolované obdobie od 13. 9. 2011 do 17. 1. 2012; výsledky z tejto kontroly IŽP Košice uviedol v protokole z kontroly č. 3522 - 4253/57/2012/Hut zo dňa 27. 2. 2012, ktorý bol prerokovaný so žalobcom; na základe výsledkov zistených z tejto kontroly Slovenská inšpekcia životného prostredia inšpektorát životného prostredia Košice rozhodnutím zo dňa 18. 9. 2012 č.4492501312/7435-24004/Hut uložil žalobcovi pokutu podľa § 24 ods. 3 písm. a/ zákona č. 245/2003 Z.z. vo výške 13 280 eur za porušenie povinností ustanovenej v § 20 ods. 2 písm. a/uvedeného zákona v zmysle, ktorého je prevádzkovateľ povinný udržiavať prevádzku v súlade s podmienkami určenými v integrovanom povolení, a to za porušenie podmienky A.1.5 časť II. integrovaného povolenia, podmienky A.3.2 časť II. integrovaného povolenia, podmienky A.4.2 časť II. integrovaného povolenia a podmienky I.5.4 časť II. integrovaného povolenia; na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa žalovaný - Slovenská inšpekcia životného prostredia -ústredie, rozhodnutím zo dňa 17. 12. 2012 č. 8717 - 35930/27/2012/Bur/44 920 004 12 odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil; z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný ako odvolací správny orgán sa v zásade stotožnil so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa, dospejúc tiež k záveru, že odvolateľ -žalobca, svojím konaním porušil § 20 ods. 2 písm. a/ zákona o IPKZ, keďže vykonával v kontrolovanej prevádzke činnosť v rozpore s podmienkami integrovaného povolenia; záverom žalovaný konštatoval, že vzhľadom k tomu, že odvolateľ vo svojom odvolaní nepredložil žiadne nové skutočnosti ani argumenty podporujúce jeho odvolanie nie je dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozhodnutia; žalovaný v dôvodoch uvedeného rozhodnutia poukazom na skutkové zistenia konštatujúce prvostupňovým správnym orgánom a poukazom na jednotlivé námietky odvolateľa zaujal stanovisko k namietaným tvrdeniam odvolateľa týkajúcich sa vytýkaných porušení podmienok integrovaného povolenia, s prijatím vlastného názoru o nedôvodnosti odvolacích námietok.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu považoval námietku žalobcu, že svojím konaním neporušil podmienky A.1.2 časť II. integrovaného povolenia poukazom na právnú úpravu § 8 ods. 7 zákona č. 245/2003 Z.z. ako i poukazom na to, že uvedením

nového kotla do prevádzky zabezpečil pozitívne dôsledky na životné prostredie s významne pozitívnym vplyvom na človeka, za nedôvodnú. Vychádzajúc z obsahu určenej podmienky A.1.2 časť II. integrovaného povolenia táto podmienka určuje pre žalobcu povinnosť ohlásiť všetky zmeny charakteru alebo fungovania prevádzky alebo jej rozšírenia, ktoré môžu mať dôsledky na životné prostredie alebo významný negatívny vplyv na človeka, úradu životného prostredia v spojitosti s podmienkou A.1.6 časť II. tohto integrovaného povolenia, kde sa uvádza, že akejkol'vek plánované zmeny umiestnenia a rekonštrukcie prevádzky ako vykonávanej činnosti v prevádzke, ktoré môžu výrazne ovplyvniť kvalitu životného prostredia podliehajú integrovanému povoleniu. Z uvedenej podmienky teda vyplýva povinnosť žalobcu ako prevádzkovateľa ohlásiť akúkoľvek zmenu v prevádzke, ak táto môže mať vplyv na životné prostredie alebo významný negatívny vplyv na človeka. Pokiaľ teda žalobca vykonal rekonštrukciu v prevádzke tým, že vymenil starý kotol za nový bez ohlásenia IŽP Košice a túto výmenu uskutočnil bez zmeny integrovaného povolenia, svojim konaním sa dopustil porušenia uvedenej podmienky integrovaného povolenia. Pokiaľ v uvedenej podmienke je povinnosť prevádzkovateľa ohlásiť všetky zmeny charakteru alebo fungovania prevádzky alebo jej rozšírenia úradu životného prostredia, pre porušenie tejto podmienky je postačujúce nesplnenie si ohlasovacej povinnosti prevádzkovateľa vykonanej akejkoľvek zmeny v prevádzke, ak táto mohla mať vplyv na životné prostredie, pretože slovné spojenie týkajúce sa zmeny v prevádzke v súvislosti s ukladanou povinnosťou ohlásenia zmeny prevádzky spojkou „alebo“ predstavuje povinnosť prevádzkovateľa ohlásiť akúkoľvek zmenu v prevádzke za predpokladu že táto mohla mať vplyv na životné prostredie. Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ žalobca nespĺnil ohlasovaciu povinnosť pri výmene kotla ako zariadenia prevádzky majúceho vplyv na životné prostredie, je právne bezvýznamné tvrdenie žalobcu, že išlo o zariadenie s pozitívnym vplyvom na človeka.

Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že správne orgány oboch stupňov na základe zistení uvedených v protokole o výsledku kontroly kladú žalobcovi za vinu porušenie podmienky A.3.2 časť II. integrovaného povolenia, ktorú podmienku porušil tým, že počas kontroly bolo zistené, že prevádzkovateľ - žalobca, ktorý bol povinný pri užívaní komponentov uvedených v tejto podmienke dodržiavať pokyny ich výrobcov, pričom na skládke bolo zistené, že žalobca skladoval v prevádzke vápno v sile o objeme 25 m³ a inert na skládke paliva, ktoré nemal v integrovanom povolení povolené užívať. Z obsahu uvedenej podmienky integrovaného povolenia, že žalobca ako prevádzkovateľ mal povolené užívať a skladovať okrem ďalších látok aj CaO - vápno podľa stanovených podmienok, nemal povolené užívať inert, ktorý na skládke paliva bol kontrolou zistený, teda správne správny orgán prvého stupňa zistil a žalovaný potvrdil, že žalobca svojim konaním porušil podmienku určenú aj bode A. 3.2 časť II. integrovaného povolenia.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho je zrejmé, že správny orgán prvého stupňa skutkové zistenia týkajúce sa porušenia podmienky A.4.2 časť II. integrovaného povolenia podrobne uviedol v protokole o vykonanej kontrole, ktoré sa stali podkladom pre vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie uvedenej podmienky. Žalobca sa bránil tým, že povinnosťou správnych orgánov bolo v danom prípade zobrať zreteľ na podklady od zhotoviteľa Kolínske strojírny, a.s., tvrdiac, že vlastná evidencia prevádzky filtračného zariadenia pri poruche v počítači bola natolko poškodená, že požadované údaje nebolo možné opätovne získať. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení dospel k názoru, že obranu žalobcu v tomto smere treba považovať prinajmenšom za účelovú.

Odvolací súd za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia podmienky I.5.4 časť II. integrovaného povolenia. Z obsahu uvedenej podmienky je povinnosťou prevádzkovateľa o každej havárii alebo mimoriadnej udalosti spísať zápis a o tejto udalosti vyrozumieť príslušné orgány štátnej správy a inštitúcie v súlade so všeobecne platnými právnymi predpismi vodného hospodárstva a ochrany ovzdušia. Nie je možné považovať konanie žalobcu ako prevádzkovateľa, že v danom prípade bezodkladne ohlásil únik škodlivých látok do ovzdušia príslušným orgánom štátnej správy, keď k úniku látok došlo v dopoludňajších hodinách 28. 12. 2011 a napriek tomu, že prevádzka sa nachádza v obci, prevádzkovateľ pristúpil k určitým opatreniam až na základe signalizácie obyvateľov tejto obce a udalosť nahlásil príslušnému orgánu štátnej správy až deň nasledujúci, pričom únik škodlivých látok do ovzdušia nepovažoval za mimoriadnu udalosť alebo haváriu len z dôvodu, že signalizačné zariadenie nespustil alarm, pričom následne bolo preukázané že vada spočívala práve v tomto signalizačnom zariadení.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani námietky žalobcu, že žalovaný správny orgán sa v

napadnutom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami, keď podľa tvrdení žalobcu nedal jasnú a vyčerpávajúcu odpoveď na zásadné otázky ním v odvolaní nastolené. Z odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný správny orgán poukazom na skutkové okolnosti danej veci zistené správnym orgánom prvého stupňa na základe kontroly, výsledky z ktorej zhrnul do protokolu, sa jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu zaoberal a poukazom práve na výsledky zistené kontrolou v dostatočnom rozsahu zaujal stanovisko k zásadným otázkam nastoleným žalobcom v odvolaní, pričom sa zaoberal porušením jednotlivých podmienok určených integrovaným povolením. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že správne orgány nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pretože vychádzajúc z protokolu vykonanej kontroly u žalobcu správny orgán prvého stupňa popisným spôsobom popisuje konanie žalobcu, ktorým porušil jednotlivé podmienky integrovaného povolenia. Taktiež nie je možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú v rozpore s administratívnym spisom, pretože vychádzajúc z dôvodov rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu predovšetkým z protokolu z kontroly je zřejmé, že skutkový stav bol v danom prípade ustálený na základe kontroly vykonanej u žalobcu na dodržiavanie podmienok integrovaného povolenia, výsledky z ktorej sú uvedené v protokole o kontrole, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia o uložení pokuty potom, ako bol zápisnične prerokovaný so žalobcom. Žalobca i keď v priebehu správneho konania vyjadril svoje nesúhlasné stanovisko ku skutkovým zisteniam obsiahnutých v protokole o kontrole, nepredložil a to ani v odvolacom správnom konaní žiadne dôkazy ani návrhy na doplnenie dôkazov na preukázanie dôvodnosti svojich tvrdení. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prihliadnuť ani na námietku žalobcu, že žalovaný vo veci nevykonával ďalšie dôkazy. Odvolací súd nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že správne orgány oboch stupňov zo skutkových okolností vyvodili nesprávny právny záver, pretože pokiaľ zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca sa svojím konaním dopustil porušenia vytýkaných podmienok uvedených v časti II. integrovaného povolenia, porušil zákonnú povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 2 písm. a/ zákona č. 245/2003 Z.z., v ktorej právnej norme zákonodarcu ukladá prevádzkovateľovi povinnosť udržiavať prevádzku v súlade s podmienkami určenými v integrovanom povolení.

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia uvedeného vo výroku. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správny orgán v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 245/2003 Z.z..

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2, písm.d/ O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2, písm.f/O.s.p.), ako aj že prvostupňový súd náležite napadnutý rozsudok neodôvodnil, a preto vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250a ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolností, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej

povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.